

PRAŽEC

sborový bulletin

Sbor Církve adventistů s. d. Česká Třebová

Červen 2016

Slovo kazatele

Žalm 144: 3 Hospodine, co je člověk, že se k němu znáš? Syn člověka, že na něj myslíš?

Nedávno jsme si s dětmi udělali rodinné kino a pustili si americkou komedii o novodobém Noem, který je pověřen Bohem postavit archu. Nechci vás zatížit vyprávěním celého příběhu, podívejte se na něj sami. Přesto jedna věc mě vedla k velkému přemýšlení. Bohem oslovený Evan, který má postavit archu se jej ptá, proč zrovna já, vždyť musíš brát ohledy na mé plány. A v tom se Morgan Freeman, který ztvárnil postavu Boha, zlehka a velmi laskavě rozesměje. Ne, že by snad naše plány byly Bohu k smíchu, ale možná naše zaujetí pro ně, naše představy o tom, že já a mé plány jsou tak důležité, že bez nich by nejel vlak. A tak se mi zde nabízí citát, který je úvodem dnešního bulletinu. „Hospodine, co je člověk, že se k němu znáš?“ Tak nějak jsem si představil sebe se svými starostmi a plány a Boha, který je vedle mě a musím upřímně říct, že jsem se taky tomu zasmál a ulevilo se mi. V tom verši Davidovy písně je nádherné ujištění: Hospodin se ke mně zná a myslí na mě. Ne kvůli tomu, jaké mám plány, názory, předsevzetí. Ani ne kvůli tomu, že mu přece sloužím, že za těch pár let, co jsem na světě, jsem se něco naučil. Ani pro mé vize a názory. Ale z jednoho prostého důvodu. Z hluboké lásky. Nemusím být jako kočka, která nosí na práh před dům svého pána ulovené myši, aby mu dokázala svou potřebnost. Bůh totiž miluje jen tak, protože je prostě láska, bere mě, přijímá mě, zná se ke mně a myslí na mě a nepožaduje žádné výkony ani osobnostní profil, který by byl hoden jeho zájmu. Je to náramně osvobozující. Přemýšlej nad tím, že i Tebe každého z nás v tomto společenství Bůh přijímá, protože prostě nás hluboce miluje. A co víc, vede nás k tomu, abychom se naučili takto přijímat jeden druhého. Přeji Vám všem úsměv na tváři a radost z toho, když pochopíme, co stojí za tím, že se k nám Hospodin zná. Amen.

Sborové služebnosti

Jako církev patřící Ježíši Kristu jsme přijali biblický koncept služby v církvi. Nejsme politické uskupení, abychom se bavili o nějakých funkcích. Jsme tělo Ježíše Krista, které má sloužit jedinému cíli. Službě a záchraně ztracených.

Dovolme apoštolu Pavlovi, aby nás hlouběji uvedl do této problematiky: 1. Korintským 12:12-27 „Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. Kdyby řekla noha: „Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestala být částí těla. A kdyby řeklo ucho: „Protože nejsem oko, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestalo být částí těla. Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich? Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo. Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“ A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné, a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme, jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že přehlíženým údům dal hojnější čest, aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním. Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů.“

Rádi bychom v několika příštích vydáních trošku více přiblížili náplň jednotlivých služebností. Nechtě nás tyto informace vedou k většímu modlitebnímu úsilí za každého, kdo přijme jakoukoli službu ve sboru.

1. **Starší (vedoucí) sboru:** Jedná se o službu v životě sboru, která má své zvláštní místo. I když má bezesporu svůj organizační rozměr, přesto její podstatou je duchovní základ této služby. Starší sboru dotváří společně s kazatelem tým, který by měl duchovně směřovat život sboru a pastoračně vést a nést jeho členy. Jeho úkolem je být ve spolupráci s kazatelem tím, kdo vnímá duchovní potřeby sboru a

jeho členů, společně s kazatelem je dokáže rozpoznat a tak nést duchovně každého ve sboru, kdo po tom touží. Z organizačního hlediska je tento člověk jeden ze statutárních zástupců sboru, který přidává svůj podpis na jakékoli právní dokumenty týkající se sboru. V zastoupení a z pověření kazatele může vést výborová jednání, členská shromáždění, a pokud je ordinován jako “starší sboru”, pak se i podílet na posvátných úkonech života sboru. Vedoucím sboru se pak rozumí ten, který je sice zvolen členským shromážděním, ale z nějakého důvodu ještě není ordinován.

2. **Tajemník sboru** je v podstatě takový sborový administrátor. Dělá zápisy z jednání výborů sboru, členských či sborových shromáždění. Vede evidenci členů a administrativně řeší převod jejich členství mezi sbory. Dalším úkolem tajemníka je komunikace se sdružením. Zasílá čtvrtletní statistické zprávy na sdružení, informuje o změnách obsazení služebností a na druhou stranu je příjemce korespondence, kterou pak rozděljuje, kam patří. Má na paměti termíny týkající se sboru ať už co se týče sborového života či technických záležitostí jako jsou revize vyžadované zákonem. Nejen pro kazatele, staršího sboru či členy sborového výboru je významnou pomocí, díky níž se snižuje riziko zapomenutí na důležité věci.
3. **Vedoucí diakonie** nebo také první diakon. Jeho služba podobně jako u staršího sboru má svou duchovní a praktickou rovinu. Ze Skutků apoštolských víme, že diakon byl člověk, který prožíval aktivní život s Bohem, a právě tato skutečnost vzbuzovala důvěru potřebných v církvi. První diakon je tedy ten, kdo z Boží moudrosti naslouchá potřebám členů sboru a je takovým pojítkem na kazatele a staršího sboru. Vede tým diakonů a společně s kazatelem pořádá setkání diakonů. Je v čele týmu lidí, kteří se s Boží pomocí snaží vidět praktické i duchovní potřeby členů sboru a společně s kazatelem a starším sboru hledá jak je naplnit. Má oči otevřené a nasměrovává kazatele tam, kde je akutní potřeba jeho duchovenské péče.

Pokračování příště ...

Ze života sboru

Narozeniny v měsíci červnu slaví:

Zuzka Hermanová, Petra Przywarová, Dáša Svatá

Izajáš 41, 10

„Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížeš se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podírat pravici své spravedlnosti.“

Studium knihy Zjevení – sejdem se 15. 6. a 29. 6. v 18:00 hodin.

Modlitební chvilky – stále trvá příležitost setkat se ke společným modlitbám. Čas k nim je vyhrazen vždy před studiem knihy Zjevení a to v 17:00. Ve středu 15. 6. se chceme modlit za život našeho sboru a 29. 6. pak za křesťanský domov. Věřím, že čas strávený na společných modlitbách může být požeháním, pro každého kdo přijde, ale také pro náš sbor.

Worshipy – zkoušky budou v červnu probíhat takto: 3. 6., 17. 6. (24. 6. a 1. 7. - poslední před prázdninami - rozlučková.)

Noc kostelů - 10. 6. 2016

Program:

18:00 - 19:15 - Worship Česká Třebová

19:30 - 20:15 - Přátelé

20:30 - 21:00 - Film "Pod tlakem" Pět fotbalových hvězd vypráví své příběhy. (Kaká, Enoch, Mulenga, Cacú, Gazan)

Průběžně - prohlídka budovy a rozhovory s kazatelem.

KÁZÁNÍ v ČERVNU

4. 6. br. Veselý

11. 6. br. Slanina

18. 6. v Poličce

25. 6. br. Vaněk - VP

Sborové volby

V sobotu 28. 5. proběhly sborové volby, které mimo jiné ustanovily výbor sboru v tomto složení:

Členové výboru sboru:

Vedoucí sboru: Roman Černý

Tajemník: Jan Vojvodík

Pokladník: Radim Hájek

Vedoucí diakonie: Klára Hájková

Vedoucí KD: David Horák

Správce sb. majetku: Jiří Hájek

Skupinka u Hubálků – Odpolední skupinka u Hubálků se v tomto měsíci bude konat jen 11. 6. v 16:00 hodin. Stále platí pozvání pro každého kdo má touhu společně sdílet čas nad Božím slovem a chce prožít vzájemné společenství a modlitební ztišení.

Skupinka Ústí nad Orlicí – V Ústí nad Orlicí proběhnou skupinky takto: 18. 6. u Zbořilů v Dolní Dobrouči v 16:00 hodin. Stále platí pozvání pro každého. Těšíme se, že v budoucnu vzniknou případně další skupinky.

Táborák u Hermanů – v sobotu 25.6. je naplánován táborák u Hermanů. Tento táborák je speciálně věnován dětem k zakončení školního roku a odstartování prazdnin.

Setkávání maminek a žen – středy 15. května a 29. června jsou znovu příležitosti pro všechny ženy, které si mohou v dopoledních hodinách od 9:30 udělat čas na společné setkání. Bez ohledu na věk či počet dětí jsou zvány všechny ženy či dívky. Je to dobrá příležitost k vzájemnému prohloubení vztahů s ženami, které nejsou členkami našeho sboru a rády tato setkání navštěvují.

Pathfinder – pravidelné čtvrtetční schůzky v 17 hodin.

Nad textem Filipským 3,7-16

„Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko. Pro něho jsem všecko ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista a nalezen byl v něm nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista – spravedlnosti z Boha založenou na víře, abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti, abych tak dosáhl zmrtvýchvstání. Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo už dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši. Kdo je dokonalý, ať smýšlí jako my; a jestliže v něčem smýšlíte jinak, i to vám Bůh objasní. Jen k čemu jsme již dospěli, toho se držme.“

Všimli jste si, jak je stále důležitější dobrý původ? Četl jsem nedávno článek o zvláštním sociologickém vývoji, pozorovatelném u amerických rodin, které pochybným způsobem zbohatly za časů prohibice. Když to zjednoduším a zkrátím, tedy děd byl zločinecký zbohatlík a vyukuk, který nadělal pořádný balík peněz, otec řádný občan, synek vystudoval na Harvardu a vnuk je (díky na počátku stojícím penězům pradědečka, kontaktům tatínka a rozumně myslícímu dědečkovi, který se od svého otce distancoval) na nejlepší cestě stát se senátorem. Člověku, který se proti všem předpokladům vyšvihl do vyššího patra sociální pyramidy, hodně záleží na získání ochranné známky dobrého původu pro své děti a vnuky. V židovských kruzích prvního století patřilo k dobrému původu být Židem od narození, obřezaným, nábožensky horlivým. Když se pak lidé dobrého původu stávají členy křesťanských obcí, obrovská setrvačná síla zavedeného sociologického a teologického pojetí tlačí na zachování dobrého standardu i pro nově příchozí, pro ty, kteří tomuto standardu zcela přirozeně neodpovídají. A právě do této situace vstupuje apoštol Pavel svými dopisy, především do Galacie, ale i do Filippis a jasně se staví proti této standardizaci:

Nejdříve zmíní svůj velmi, velmi dobrý původ, své pevné židovské kořeny a pak skandálně prohlásí: „ale cokoli mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu.“ A pokračuje: „A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno.“

Zaznívá zde vážný, zásadní nárok – totiž, že okamžik rozhodnutí člověka pro Krista dává do závorcky naprosto vše, co bylo, nejen zlé, ale i dobré, že za okamžikem mého a tvého rozhodnutí pro Krista jsme já i ty sice nadále vystaveni setrvačné síle minulosti, ale už pro nás neplatí. Co je ve srovnání s touto novou skutečností příslušnost k národu či sociální skupině, ba – co je ve srovnání s touto novou skutečností příslušnost k tomu či onomu tradičnímu vyznání, té či oné církvi, v níž jsme se narodili a vyrostli, v níž tkví naše kořeny? Jak bych si mohl ve svém odevzdání Kristu zakládat na svém židovství, říká zde vlastně apoštol Pavel. A jak bychom si my, já nebo ty, mohli ve svém odevzdání Kristu zakládat na svém adventismu? Vždyť život s Kristem se neděje uvnitř národa, církve, či kostela – život s Kristem je vírou realizovaná účast na jeho utrpení, vírou realizovaná účast na jeho vzkříšení, vírou přijímaná spravedlnost ne z dostatečného výkonu, ale právě z oné dvojí účasti.

Víra jako život s Kristem, víra jako účast na Kristově utrpení a vzkříšení, to je podle apoštola Pavla běh, to je atletický podnik, který vyžaduje vytrvalé úsilí. Osobně nemám rád, když se křesťanství spojuje s důrazem na výkon, ale tato ilustrace života víry jako běhu je mi sympatická. Totiž – ten výkon, který se v ní objevuje, není volání po úsilí stát se lepším, nábožensky hodnotnějším, spravedlivějším člověkem. V tomto obrazu atletického výkonu se nevrací oknem dobrý původ, který jsme rozumně nechali stát před dveřmi. Běh k dokonalosti, běh, ke kterému apoštol Pavel vyzývá je během od duchovního dětství k duchovní zralosti. Křesťan neběží tento běh jako gnostik, od nižšího poznání k vyššímu, ale jako kristovec – jako ten, který se na startu zahleděl do evangelia, i přes zatáčky tratě se snažil od něj neodtrhnout oči a na konci životní dráhy, když sahá po pavlovské „nebeské ceně“ ani sám neví, že druzí mohou číst evangelium na něm a v něm.

Na startu pavlovského běhu stojí třeba zanícený nově obrácený křesťan, hotový jako Petr useknout ucho nepřátelům svého Mistra, nebo naopak člověk s dobrým původem, zakořeněný v dobré církvi. Až nechá ten i onen na antuce poslední podrážky a doběhne do cíle, nebude asi horovat pro dětinskou zanícenost či stavět na otcích a dědech. V očích toho i onoho se kolemjdoucí potká s láskou a soucitem toho, s kým na ovále života trpěli a byli kříšeni, toho, z jehož rukou vzali „nebeskou cenu.“

Víra v Krista, rozhodnutí pro Krista relativizuje všechno, na čem si zakládáme, lhostejno jestli materiálně nebo duchovně. Víra v Krista se žije z velké části jinde, než mezi těmito zdmi – za dveřmi sboru. Je dobré zachovat si určitou aktivitu, určitý vývoj a růst své víry tím, že se nespokojíme sami se sebou, že nepřestaneme hledět do evangelia, nepřestaneme je nechávat hovořit do našich každodenních rozhodování, do našich každodenních vztahů – protože jen tak můžeme vyrůst z našich všelijak různých dětských stěvičků a umožnit okolí, aby utrpení a vzkříšení našeho Pána četlo na nás a v nás.

Honza Vojvodík

Stále platí, že v bulletin je otevřen pro vaše příspěvky, zkušenosti a sdílení.

Své příspěvky do bulletinu zasílejte na adresu: vojvma@seznam.cz